

Και μ' αυτά τα λόγια ξεψύχησε...

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Κάποτε, μία γυναίκα ζούσε με νηστείες και προσευχές. Φαινόταν εξωτερικά ευλαβής, είχε όμως πολλή υπερηφάνεια και πίστευε πως ήταν αγία.

Είχε επίσης τόση μνησικακία, που, αν μάλωνε με κάποια άλλη, όχι μόνο δεν τη συγχωρούσε, μα ούτε ήθελε να την ξαναδεί στα μάτια της.

Κάποτε αρρώστησε και κάλεσε τον πνευματικό, αλλά δεν εξομολογήθηκε καθαρά- αυτό το συνηθίζουν μερικοί επιπόλαιοι χριστιανοί, που κρύβουν τις μεγάλες αμαρτίες και φανερώνουν τις μικρές.

Τέλος, όταν ο ιερέας έφερε τα Άγια για να την κοινωνήσει, εκείνη γύρισε στον τοίχο το πρόσωπο και δεν μπορούσε ούτε να αντικρίσει τον θείο μαργαρίτη.

Την ίδια στιγμή, με θεία παραχώρηση, ομολόγησε με δυνατή φωνή:

Όπως εγώ από υπερηφάνεια δεν συγχωρούσα όσους μου έφταιγαν, αλλά τους αποστρεφόμεν, έτσι τώρα αποστρέφει και ο Κύριος το πρόσωπό Του από μένα και δεν θέλει να μπει στην ανάξια ψυχή μου. Δεν θα τον δω στην ουράνια βασιλεία, αλλά θα καίγομαι στην αιώνια κόλαση!

Και μ' αυτά τα λόγια ξεψύχησε...

(Αγαπίου μοναχού(Λάνδου), «Αμαρτωλών σωτηρία»)

Πηγή: amartolon-sotiria.blogspot.ca